

— Сине мой, какво си ти видѣлъ? — отговори вториятъ орелъ. — Спомвамъ си когато бѣхъ азъ младъ. Отъ тогава минаха три вѣка. Всѣка сутринъ двадесетъ човѣка мъртви хвърляше ни наший царь.

Но най-стариятъ орелъ продума:

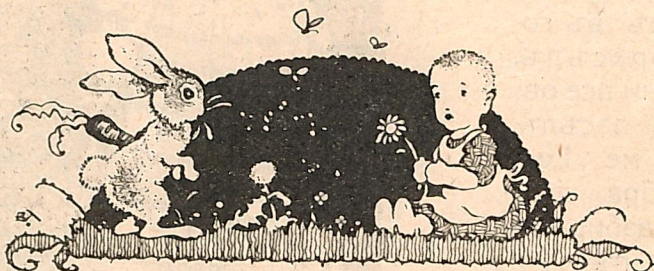
— Ехъ, убила чума този царь отъ Бога поразень! Щѣлъ народъ безъ милость той обра. А паритѣ ей въ оназъ гора, дето виснатъ две скали словени, всѣка ношъ ги носѣха момци избрани. Тѣзъ момци на утрото заклани хвърляше ги царьтъ въ пропастьта. Страхъ го бѣше да не каже нѣкой предъ свѣта, де е пещерата. А веднажъ той ношемъ презъ гората катъ разбойникъ се промъкна. Искаше паритѣ да преброи. Ала Богъ проклѣ го съ тежка смъртъ. Сключиха се две скали надъ него и загина царьтъ между тѣхъ...

Спрѣлъ овчарьтъ. После продължилъ:

— А тѣзъ две зрънца сж на лоший царь очитѣ. За пари човѣшкитѣ очи сж жадни. И не може нишо ги насити, доръ вѣвъ гроба прѣстъ надъ тѣхъ не падне.

Млъкналъ старецьтъ. Поклонилъ се до земята. И поелъ пакъ пжтъ къмъ планината.

Георги Райчевъ.

ДЕТЕ И ЗАЙЧЕ.

— Зайче, малко зайче,
Съсъ кожухче сиво,
Откъде се връщашъ
Толкозъ горделиво?

— Бѣхъ, детенце малко,
Вѣвъ оназъ горица.
Щѣла заранъ хрупахъ
Сладичка тревиица.

И сега отивамъ
Въ кжши да почина.
Утре рано, рано
Пакъ тука ще мина.

— Добъръ пжтъ тогава,
Мое зайче сиво,
Все така да бждешъ
Лудо и игриво!...

И. Стубель.